

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupen JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem, sídlem Jeronýmova 1894, 390 02 Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. února 2017, č. j. 10189/2017/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. prosince 2017, č. j. 61 A 1/2017 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Přelouči (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v tom, že se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou [§ 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“)]. Městský úřad uvedl, že při silniční kontrole dne 18. června 2016 okolo 12:47 hod. na silnici č. III/34213, před obcí Chrtínky

(poblíž domu čp. 35 – směr Choltice) se žalobce jako řidič na výzvu policisty podrobil orientačnímu vyšetření (testu) na jiné návykové látky (tester Drugwipe 5) s pozitivním výsledkem na látku kokain a amfetamin (metamfetamin). Poté se navzdory výzvě policisty odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření s odběrem biologických vzorků ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu v návaznosti na § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami (zákon zrušen dne 31. května 2017 zákonem č. 21/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek). Za uvedený přestupek uložil městský úřad žalobci zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a peněžitou pokutu ve výši 25 000 Kč.

[2] Žalovaný jako odvolací orgán zamítl žalobcovo odvolání rozhodnutím označeným v záhlaví. Žalobce nebyl úspěšný ani u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále též „krajský soud“), jehož rozsudek označený v záhlaví napadl včasnou kasační stížností.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) v kasační stížnosti zopakoval své dřívější námitky, tedy že jej policisté o následcích odmítnutí lékařského vyšetření poučili nedostatečně, a navíc až na samém konci silniční kontroly, tj. po úkonu, což je v rozporu se zákonem. Není pravda, že by poučení vyplývalo z výpovědi stěžovatelovy manželky. K těmto otázkám se krajský soud nevyjádřil, resp. jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Dále stěžovatel tvrdí, že nepodepsal písemné poučení o následcích neuposlechnutí výzvy. Důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví, který navrhoval, správní orgány bezdůvodně neprovedly. Správní orgány tak neunesly důkazní břemeno a krajský soud zcela nesprávně jejich činnost nahradil tím, že porovnával stěžovatelovy podpisy na různých dokumentech, a to bez dostatečné odborné kvalifikace a mimo ústní jednání. Stěžovatel poukázal na řadu rozporů ve výpovědích zasahujících policistů, které správní orgány i krajský soud ignorovaly, přičemž výpovědím policistů přisoudily tyto orgány vyšší důkazní sílu v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že považuje napadený rozsudek za správný. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Nejvyšší správní soud předesílá, že jádro kasačních námitek směřuje do skutkových závěrů krajského soudu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je

pokračování“

povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek č. j. 6 As 256/2016 - 79 z 1. března 2017, bod 21). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil.

[7] Krajský soud zjistil, že stěžovateli se dostalo řádného poučení o následcích neuposlechnutí výzvy k podstoupení lékařského vyšetření. Tato skutečnost jednoznačně vyplynula ze shodných výpovědí zasahujících policistů. Krajský soud přitom správně poukázal na to, že – až na výjimečné případy, kdy konkrétní skutkové okolnosti nenasvědčují tomu, že policisté měli zájem na výsledku řízení nebo postupovali vůči konkrétnímu řidiči šikanózním způsobem – lze policisty považovat za objektivní a nezávislé svědky, kteří vypovídají pravdivě. Kromě dosavadní judikatury, citované bohatě již krajským soudem v jeho rozsudku, lze připomenout shrnující rozsudek Nejvyššího správního soudu na toto téma ze dne 22. května 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27. Zcela nepřipadný je zde stěžovatelův odkaz na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16 ze dne 22. 6. 2016 (N 119/81 SbNU 853), neboť v citovaném případě právě existovaly důvodné pochybnosti o objektivitě vyslýchaných policistů a revizorů. Stěžovatel byl totiž v dané věci souzen pro trestný čin krivého nařčení, kterého se měl dopustit tím, že podal trestní oznámení právě na tyto osoby, které pak vypovídaly v trestním řízení jako svědci o tom, že stěžovatele nenapadli a neokradli (revizoři), resp. že tomuto jednání nečinně nepřihlíželi (policisté). Žádné takové pochybnosti o věrohodnosti vyslýchaných policistů v nyní posuzovaném případě nevystaly. Krajský soud také správně vyhodnotil, že v podstatných rysech se výpovědi policistů shodovaly. Rozpory, na něž upozorňoval stěžovatel ve svém podání založeném na č. l. 42 správního spisu (na které pak odkazuje v žalobě), byly marginální povahy. Přitom Nejvyšší správní soud již dříve ve své judikatuře uvedl, že za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobitelné otřást věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily (výše citovaný rozsudek č. j. 6 As 22/2013 - 27).

[8] Stěžovatel byl podle krajského soudu poučen nejen ústně, ale i písemně, a příslušný formulář vlastnoručně podepsal. Krajský soud tak usoudil zejména ze shodných svědeckých výpovědí policistů a z faktu, že i na tiskopise oznámení o přestupku (u něhož stěžovatel nepopírá, že jej podepsal) je uvedeno, že stěžovatel byl vyzván k lékařskému vyšetření a poučen o následcích odepření. Jen podpůrně soud zmínil, že jednotlivé podpisy žalobce na různých formulářích se podle prostého vizuálního posouzení nijak neliší, tudíž ani z tohoto pohledu nevznikla správním orgánům, potažmo krajskému soudu, žádná pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, kterou by bylo nutno odstranit provedením znaleckého posudku navrhovaného stěžovatelem, resp. dalším dokazováním. Důkaz navržený stěžovatelem se tak oprávněně krajskému soudu jevil jako nadbytečný. Jak již dříve upozornil Nejvyšší správní soud, soud není povinen provést všechny důkazy, které účastník řízení navrhl, jestliže svůj postup odůvodní (rozsudek ze dne 1. dubna 2008, č. j. 9 As 15/2008 - 108), což se v daném případě stalo.

[9] Z výpovědí zasahujících policistů shodně vyplynulo, že stěžovatele jeden z nich poučil řádně a stalo se tak standardním způsobem, tj. souběžně s výzvou, aby se podrobil

lékařskému vyšetření. Stěžovatel ve své výpovědi toto poučení popíral zcela, zatímco jeho manželka uvedla, že policisté jej o následcích odmítnutí lékařského vyšetření poučili na jeho výslovnou žádost až na konci silniční kontroly, tedy až poté, co se odmítl podrobit lékařskému vyšetření. Krajský soud, jakkoliv dal při hodnocení důkazů přednost výše vyličenému skutkovému ději vyplývajícímu z výpovědí policistů, přesto v rozsudku poznamenal, že pokud by se poučení dostalo stěžovateli až dodatečně, měl stále ještě možnost na jeho základě změnit své rozhodnutí a lékařskému vyšetření se podrobit. Právě to je smyslem poučení podle § 13 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je policista povinen před provedením úkonu poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu, a jde-li o úkon spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejích právech a povinnostech. Za daných okolností tak Nejvyšší správní soud nemá důvod s tímto závěrem krajského soudu, byť zjevně vysloveným nad rámec nutného odůvodnění, jakkoliv polemizovat.

[10] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[11] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu